

Розділ 12

СЮРПРИЗ ДЛЯ БЛОКА

За деякий час пані Ленуар повернулася. Вона усміхнулася до Джорджі.

— Це був твій батько, — повідомила вона. — Він приїде завтра, але без твоєї матері. Вони відвідували твою тітку, яка нездужає, і мати вирішила залишитися й допомогти їй. А твій батько приїде сюди, щоб обговорити результати останніх дослідів з паном Ленуаром, який дуже ними цікавиться. І ми дуже раді його прийняти!

Діти воліли б, щоб приїхала тітка Фенні, а не дядько Квентін, з яким іноді було непросто. Хоча він, схоже, більшу частину свого часу розмовлятиме з паном Ленуаром, тож усе буде добре!

Діти закінчили грати з пані Ленуар і пішли спати. Джорджі треба було забрати Тіммі до себе в кімнату, і Смоляний пішов на розвідини, чи все спокійно. Блока ніде не було, а вітчим ще не повернувся. Сера на кухні співала, а маленька посудомийниця Герріет в'язала у кутку.

«Блок, мабуть, кудись вийшов», — подумав Смоляний і пішов доповісти Джорджі, що все спокійно. Минаючи сходовий майданчик, який вів до коридора, що провадив до його кімнати, хлопець помітив два темних горбки, що визирали з-під щільних штор на вікні схо-

дової клітки. Він здивувався й одразу зрозумів, що це таке. Хлопець посміхнувся.

«Отже, нетяга Блок підозрює, що в нас є пес, який спить у кімнаті Джорджі або Джуліана, і влаштував тут спостережний пост! — подумав він. — Ось, друже Блок, я вас неприємно здивую!»

Смоляний побіг розповісти про це друзям. Джорджа стривожилася. Але Смоляний, як завжди, вже придумав план.

— Буде Блокові грім з ясного неба! — сказав він. — Зараз дістану мотуз, ми спустимося на сходовий майданчик. Я заволаю, що за шторами ховається злодій, наскочу на Блока й кілька разів йому щосили загилю. Потім ми з Джуліаном і Діком загорнемо його в штори, а тоді смикнемо як слід, і вони зваляться на нього!

Діти розреготалися. Цікаво буде втнути таке Блоку. Він справді неприємний тип. Йому не завадить гарний урок.

— Коли почнеться колотнеча, я з Тімом прослизну мимо, — мовила Джорджа. — Сподіваюся, пес не захоче прилучитися до веремії. Він міг би його як слід пошарпати!

— Що ж, тримай пса міцніше, — зауважив Джуліан. — Швидше відведи його до своєї кімнати. Ну, всі готові?

Усі були готові. Розбурхані й дещо напружені, діти прокралися довгим коридором до дверей на сходовий майданчик, де ховався Блок. Вони помітили, коли проходили повз, що штори трохи ворухнулися: Блок спостерігав за ними.

Джорджа, не показуючись, чекала разом з Тіммі біля дверей у коридор. Раптом пролунав дикий лемент Смо-

ляного, аж жили терпли, і Джорджа з Тімом стенулися: почалося!

Смоляний щодуху накинувся на Блока:

— Злодій! Допоможіть, тут злодій! — репетував він.

Блок підскочив і почав відбиватися. Смоляний завдав йому двох-трьох влучних ударів. Блок часто нацьковував вітчима на хлопця, і тепер Смоляний збирався трошки з ним поквитатися! На підмогу кинулися Джуліан і Дік.

Хлопці щосили потягли штори, й ті звалилися Блоку на голову! Але це ще не все: карниз, що тримав штори, теж впав й уперіжив його збоку. Бідолаха Блок! Це для нього була несподіванка, і він не міг нічого вдіяти проти трьох рішучо налаштованих хлопців. Навіть Енн доклала до цього руку, а Мерібел стояла осторонь, насолоджуючись видовищем, але не наважуючись узяти в ньому участь.

Щойно забава почалася, Джорджа спробувала шуснути разом з Тіммі повз цю малу кучу. Але псу несила було проминути забаву. Він упирався щосили й не хотів іти з нею.

Джорджа силкувалася тягти Тіммі за нашійник. Аж тут він угледів пухку ногу, яка висунулася йому перед носом з-під штори і брикалася. Пес ухопив її!

Блок несамовито зойкнув. Тім напевно серйозно шарпонував його гострими білими іклами. Пес ще кілька секунд борсався з ногою, що хвицяла його, поки Джорджа не ляснула його як слід. Вражений, Тім відпустив ногу і покірно поплентався за господинею. Вона ж ніколи його не ляскала! Напевно, дуже розсердилася. Підібгавши хвоста, Тіммі подріботів за нею до відпочивальні й відразу ж забився під ліжку. По-

тім вистромив голову звідти й благально подивився на Джорджу карими очима.

— Тіммі, мені довелося вдарити тебе! — сказала Джорджа, ставши на коліна перед великим псом і погладжуючи його голову. — Розумієш, якби тебе побачили, все було б зіпсовано. Ти покусав Блока, і казна-як тепер це пояснювати! Лежи, друже, тихо. Піду й приєднаюся до гурту.

Тіммі тихенько постукав хвостом по підлозі. Джорджа вибігла з кімнати й приєдналася до гурту на сходовому майданчику. Діти досхочу розважалися з Блоком, який репетував, звивався й пручався, як тільки міг. Він був загорнутий у штори, як гусінь у кокон, і не міг нічого бачити.

Раптом у холі з'явився пан Ленуар разом із дуже наляканою дружиною.

— Що це таке? — гримнув вітчим Смоляного. — Ви ошаліли? Як ви смієте так поводитися посеред ночі?

— Ми зловили злодія і зв'язали його! — захекано доповів Смоляний.

Вражений пан Ленуар, ступаючи через дві сходинки, злетів нагору. Він побачив брикливу людину на підлозі, яка була вгорнута у важкі штори.

— Злодій! Тобто грабіжник? Де ви його знайшли?

— Він ховався за шторами! — пояснив Джуліан. — Ми зуміли схопити і зв'язати його й не дали втекти. Ви можете викликати поліцію?

З-під штор долинув голос страждальця:

— Відпустіть мене! Мене покусали! Відпустіть!

— Боже! Ви ж зв'язали Блока! — розгнівався уражений пан Ленуар. — Мерщій розв'яжіть його.

— Але це не може бути Блок. Навіщо йому ховатися за шторами біля вікна? — запротестував Смоляний.

— Робіть, що вам кажуть! — роздратовано наказав пан Ленуар. Енн подивилася на кінчик його носа: він уже починав біліти!

Хлопці неохоче розв'язали мотузки. Блок люто відставався зі штор, якими був обплутаний, і нарешті з'явилося його зазвичай безвиразне обличчя, яке почервоніло від люті й переляку.

— Я цього не попусти! — явився він. — Погляньте на мою ногу, сер, — це укус! Це міг зробити тільки собака. Бачите мою ногу?

Справді, на нозі виднілися сліди зубів, які поволі буряковіли. Тіммі добре шарпонував, мало не прокусивши йому ногу.

— В домі немає собаки, — сказала пані Ленуар, боязко піднімаючись сходами. — Вас не міг вкусити собака, Блоку!

— Тоді хто вкусив? — запитав пан Ленуар, наскіпавшись на бідолашну пані Ленуар.

— Гадаєте, я у нестямі не міг його вкусити? — раптом запитав Смоляний, на подив і розвагу присутнім. Він говорив із серйозним і стурбованим виглядом. — Коли я втрачаю самовладання, то не тямлю, що роблю. Вважаєте, я його вкусив?

— Тьху! — з огидою кинув пан Ленуар. — Не верзи дурниць, хлопче! Я тебе покараю, щойно дізнаюся, що ти кидаєшся на людей і кусаєш їх! Підводьтеся, Блоку. Ви легко відбулися.

— У мене в роті досі якийсь дивний присмак, і до мене тепер доходить... — мовив Смоляний, розтуляючи і стуляючи рота, немов перевіряючи, чи все гаразд із

зубами. — Краще піду почищу їх. Бо наче смак кісточки Блока в роті. Й це гидко!

Пан Ленуар украй оскраженів через зухвалість Смоляного і вже намірився зацідити йому у вухо, але той ухилився й майнув по коридору.

— Біжу чистити зуби! — гукнув він, і всі решта ледве стримувалися від сміху. Сама думка про те, що кусав Смоляний, була безглуздою. Однак було видно, що подружжя Ленуарів так і не здогадалися, хто винний.

— Усі марш у ліжка! — наказав пан Ленуар. — Сподіваюся, мені не доведеться скаржитися на вас завтра, коли приїде ваш батько... чи дядько. Не знаю, хто з вас його діти, а хто — ні. Я просто вражений, як можна так поводитися в чужому домі. Зв'язати мого слугу! Якщо він від нас піде, це буде ваша провина!

Діти дуже сподівалися, що Блок справді піде. Як було б добре, якби цей глухий бовван забрався геть. Вони були переконані, що він вистежував Тіммі. Й буде винохувати, доки у Тіммі чи в них не почнуться серйозні неприємності.

Однак наступного ранку Блок був на місці. Він приніс до класної кімнати сніданок із таким же безвиразним обличчям і кинув на Смоляного злий погляд.

— Тепер стережіться! — скрадливо мовив він. — Стережіться! Дуже скоро у вас будуть великі неприємності. Й у вашого собаки теж! Я знаю, що собака у вас є! Мене не обдурите!

Діти нічого не сказали, тільки мовчки презирнулися. Смоляний усміхнувся й вистукав ложкою по столу бадьорий марш.

— Які похмурі, моторошні, страшні погрози! — сказав він. — Та й ви, Блоку, стережіться. Будете ще нишпо-

рити, ми знову зв'яжемо вас, і я вас покусаю! Мої зуби наготові!

Смоляний вищирився, показавши Блоку зуби. Той нічого не відповів, ніби не почув, і вийшов, тихо причинивши за собою двері.

— Еге ж, бридкий тип? — спитав Смоляний. Однак Джорджа хвилювалася. Вона боялася Блока. У його вузьких очах світився холодний розрахунок і нестримна злість. Джорджа щиро хотіла якнайшвидше забрати Тіммі з цього дому.

Вранці вона зазнала страшного шоку! До неї підійшов збуджений Смоляний:

— Отакої! Що на це скажеш? Твій батько збирається зайняти мою кімнату! Я спатиму з Джуліаном і Діком — Блок із Сарою вже переносять мої речі до їхньої кімнати. Сподіваюся, нам треба буде позбутися Тіммі ще до приїзду твого батька.

— Ох, Смоляний! — у розпачі мовила Джорджа. — Піду подивлюсь, чи можу одразу забрати Тіммі!

Вона вийшла, ніби йдучи до кімнати Мерібел по щось. Але Блок іще залишався у кімнаті Смоляного. Цілий ранок стирчав, начебто прибираючи.

Джорджа дуже переживала за Тіммі. Він дивуватиметься, чому вона про нього забула, чому не повела на прогулянку. Дівчинка весь ранок крутилася в коридорі, заважаючи Сері переносити одяг Смоляного до кімнати Джуліана та Діка.

Блок із цікавістю поглядав на Джорджу. Він ходив накульгуючи, щоб продемонструвати всім, як сильно постраждала його нога. Нарешті він остаточно пішов, і Джорджа влетіла до кімнати. Але Блок майже одразу повернувся, і вона майнула до кімнати Мерібел. Блок

ще раз вийшов і попростував коридором, а Джорджа в розпачі знову вбігла до кімнати Смоляного.

Однак Блок повернувся ще до того, як вона встигла відчинити дверцята шафи.

— Що ти тут робиш? — грубо спитав він. — Я не для того прибирав тут весь ранок, щоб паскудні діти знову влаштували гармидер! Забирайся геть!

Джорджа пішла і знов узялася чекати, коли Блок остаточно піде звідси, бо йому ж скоро подавати під-обідок! Нарешті слуга пішов. Джорджа кинулася до кімнати Смоляного, нетерпеливлячись від бажання визволити Тіммі.

Але вона не змогла відчинити двері. Вони були замкнені, й Блок забрав ключ із собою!

Як гадаєш, які риси характеру проявив Смоляний, сказавши, що це саме він покусав Блока, й надалі погрожуючи йому, що покусає?

скромність

чесність

сміливість

боягузтво

упевненість

бешкетливість

рішучість

нахабність

Можливо, якісь риси його характеру лишилися неназваними? Напиши!